

nok trænge til over for Røddyr og Rovfugle. Seg er nu, som sagt, en bestemt Modstander af Jagtremiser. Der vil vist blive indrettet Jagtremiser efter en stor Maalestok, men saa bliver Forbudet imod at sætte Gift, opstille Fælder og Snarer aldeles illusorisk, saa kunne de sættes hundrede og atter hundrede Steder omkring i hele Landet. — Seg er i det hele taget en Modstander af, at der sættes Gift for noget som helst Dyr; jeg kan ikke lide, at man forgifter Dyr omkring i Landet. Seg kunde ønske, at det blev helt forbudt at sætte Gift for Dyr. Der kan maaske være Tale om at anvende Gift mod Mus i Skovene. Seg ved af Erfaring, at Mus gøre stor Skade i Skovene, idet de gnave Barken af unge Bøgetræer i Snevintre, saaledes at Træerne gaa ud; men jeg tror dog ikke, at det er den Maade, hvorpaa man nærmest skal søge at udrydde Mus, jeg tror, at man hellere maa værne og frede noget mere end hidtil om de musædende Dyr og Fugle, om Ræven, Musvaagen og Uglen; Væjelen er ligeledes et meget stærkt musædende Dyr, den skal ogsaa være fredet efter det foreliggende Forslag. — Det var blot den korte Bemærkning, jeg vil tillade mig at gøre, og jeg haaber, at det eventuelle Udvalg vil tage denne Sag i Betragtning. Seg anser det for givet, at der bliver nedsat et Udvalg, og henstiller dette da til dets nærmere Dervejelse.

Th. Nielsen: Seg kunde ogsaa meget ønske at henholde mig til mine Udtalelser fra i Fjor om denne Sag, men der er dog i Mellemtiden fremkommet en hel Del nyt, og jeg nægter heller ikke, at jeg for min Part paa ganske enkelte Punkter indtager et noget forandret Standpunkt fra i Fjor. Seg anser det derfor for rigtigt, at jeg fremkommer med nogle Bemærkninger. Seg vil da forudsætte, at det aldeles ikke er fra et Jagtstandpunkt, jeg ønsker at udtale mig, men dermed er jo ikke sagt, at ikke mine Udtalelser i mange Punkter kunne falde sammen med det, som de Herrer Sægere ønske; det er imidlertid væsentligt fra et Landhøistandpunkt og et dyrevenligt Standpunkt, at mine Udtalelser fremkomme. De ældre Jagtlove siden 1840 ere, saa vidt jeg skønner, væsentlig gaaede i Retning af at værne om Grundejernes Retigheder og ogsaa at hjælpe til at frede om visse nyttige Dyr og Fugle, ligesom man har bestræbt sig for at behandle Dyrene paa en mild og human Maade. Dette Lovforslag gaar i samme Retning, men der er dog enkelte Punkter, hvor jeg ikke synes, at dette Synspunkt helt passer, og som jeg derfor ønsker ændrede. For Grundejernes

Bedkommende tror jeg, at Bestemmelsen i § 27, som jeg for Resten ogsaa udtalte i Fjor, navnlig for de mindre Grundejeres Bedkommende, vilde være heldig, nemlig at ulovlig Jagt forfølges som offentlige Politisager, naar Begæring derom fremsættes af den forurettede. Seg udtalte i Fjor, at man burde gaa videre endnu, at Overtrædelserne altid burde forfølges som offentlige Politisager. Seg erfarede imidlertid baade her i Salen og i Udvalget, at der er nogle af de større Grundejere, der sætte særlig Pris paa, at den private Forfølgelsesret maatte vedblive, hvad jeg heller ikke har noget imod, men jeg mener dog, at Bestemmelsen burde have en anden Affattelse, end den her har, saaledes at Forfølgelsen som offentlig Politisag bliver Regel. Efter min Mening burde Bestemmelsen lyde saaledes: „Ulovlig Jagt forfølges som offentlig Politisag. Den jagtberettigede kan dog have Ret til at forlange privat Forfølgning.“ Seg skal ikke have noget imod, at denne Undtagelse gives, men jeg tror rigtignok, at Reglen maa være, at ulovlig Jagt skal være offentlig Forfølgelse undergivet. Seg antager, at dette er en Bestemmelse, der vil hjælpe til at beskytte Grundejernes, særlig de smaa Grundejeres, Jagtret. Enhver, der tager en Avis i Haanden om Efteraaret, efter at Jagten er begyndt, vil jo stadig se en Mængde Jagtbeholdningsgørelser, hvori Overtræderne trues med de stærkeste Straffe; men skønt dette nok hjælper en Del, tror jeg dog ikke, det hjælper meget, hvorimod jeg tror, at en Bestemmelse om Forfølgning som offentlig Politisag vil være en udmærket Hjælp, navnlig for de smaa Grundejere. Men naar det er stillet saaledes, at offentlig Forfølgning absolut skal begæres, ja saa frygter jeg for, at det bliver ved det gamle. Seg tror nok, at Bestemmelsen om Forfølgelse som offentlig Politisag kan hjælpe noget til at indskrænke Sægerens alt for store Antal og navnlig Antallet af de Sægere, som egentlig ikke ere Sægere og derfor skade Dyrene og ligeledes skade ved at kaste Ufred paa Marken. Der er jo ogsaa andre Maader, hvorpaa man kan indskrænke Sægerens alt for store Antal foruden ved dette, f. Eks. ved at forbyde al Mattejagt og ved at forbyde Jagt i en alt for ung Alder — selv den Alder, som er sat i Loven, 15 Aar, forekommer mig at være for ringe.

Med det samme maa jeg udtale mig noget om Bestemmelserne om Jagttegn. I Fjor udtalte jeg mig egentlig hverken for eller imod dem; jeg udtalte mig egentlig kun teoretisk om dem, men saa allerede den